

Gemma Burgess

Baby z Brooklynu Angie

Život sa začína po dvadsiatke

**Baby
z Brooklynu
Angie**

Gemma Burgess

**Baby
z Brooklynu
Angie**

slovar

Copyright © Gemma Burgess 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2015
Translation © Soňa Greer 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-0958-4

PRE NÁS.

1

Plánovala som, že v dvadsiatich troch rokoch už naozaj budem niekým.

Že budem mať kariéru. Budem v niečom dobrá. Budem šťastná.

Moje dvadsiate tretie narodeniny sú o necelé dva mesiace, a keďže som nezamestnaná a nič lepšie v toto utorkové ráno na práci nemám, sedím tu v malej kaviarničke a pri palacinkách a ovocnej šťave sa rozprávam s Annabel, svojou mamou, že „čo nové“.

Mimochodom, tie palacinky sú bio a ovocná šťava je z bio brusníc, toho smiešneho škandinávského ovocia, ktoré sa preslávilo svojimi antioxidantmi. Sme predsa v Brooklyne a tu platí, že čím je niečo zvláštnejšie, tým je to viac in. Osobne nemám vôbec nič ani proti obyčajnej pomarančovej šťave SunnyD alebo starej dobrej vysokokalorickej Coca-Cole, hlavne, že vám dobre padnú, no nie?

No a ako inak, náš čašník, na ktorého Annabel už dvakrát takmer nakričala, sa, ponáhľajúc k nám, potkne a *bác*. Brusnicová šťava sa vyleje práve na mňa. Takže teraz som celá mokrá. Zlatý klinec tohto (aj tak nie veľmi) dokonalého rána.

Čašník je zhrozený. „Panebože! Prepáčte mi to, prosím vás, hneď to poutieram...“

„Tak na prepitné môžete zabudnúť!“ Mama je nazúrená.

„Nepreháňaj to,“ preruším ju. „To sa predsa stáva.“

„Ale blúzku môžeš rovno zahodiť!“

„Aj tak mi už liezla na nervy.“

„Nechápem, prečo musíme *vždy* chodiť do takýchto smiešnych podnikov.“ Fúha, náladu má teda riadne zlú. Zazvoní jej

telefón. „Bethany! Nie, zlatko, ešte stále s Angelique. Kdesi v Brooklyne. Ved' áno, viem...“

Čašník má v očiach slzy, ostošesť to všetko utiera a pritom šepká: „Prepáčte. Stále všetko rozliavam, lebo mám strašnú trému. Toto je moja prvá čašnícka robota.“

„Nič si z toho nerob, to je v pohode,“ pošepnem mu. „Nikdy neplač nad niečím, čo nebude plakať nad tebou.“

Tvár sa mu rozjasní. „To je výborná životná filozofia! Môžem si ju od teba požičať?“

„Je tvoja. Daj si to vytlačiť na tričká. Alebo si tým daj oblepiť blatníky. Nech sa páči, rob si s tým, čo chceš.“

Zachichoce sa. „Ty sa nezdáš! Si super! Volám sa Adrian.“
„Angie.“

Annabel ukončí hovor a žmurká na mňa, až kým Adrian neodíde. Keď ju niečo štve, vždy žmurká. Spriatelenie sa s čašníkom je presne to, čo ju dokáže poriadne našťavať. „Mám pre teba novinu. S otcom sa rozvádzame.“

Čože?

Takže to *preto* za mnou prišla až z Bostonu? Od šoku sa nemôžem ani na slovo. Len sa na ňu pozerám a v ústach mám ešte nedožutý kúsok palacinky.

„Všetko je už vybavené.“ Prezerá si svoj vínový pohár, či na ňom nie sú stopy po rúži. „Papiere sú už popodpisované, všetko je zariadené.“

Konečne prehltnem. „Vy sa... rozvádzate?“

„Ale nie je to až také veľké prekvapenie, či áno? Berúc do úvahy všetky tie jeho výstrelky za toľké roky... A na to, aby si bola ockova malá princezná, si už príliš veľká, takže sa netreba zbytočne vzrušovať.“

„Jasnačka.“ Vyberiem si cigaretu a nezapálenú si ju vložím do kútika úst. Cigarety ma vždy upokoja. (Áno, viem, sú nezdravé.) „Takže vy sa rozvádzate. Paráda.“

Mama na mňa znova zažmurká. Princezná Diana mala na ňu veľký vplyv, čo sa týka mejkapu, najmä pokiaľ ide o výraznú tmavomodrú kontúrku na oči. V myslí sa mi dookola

prehrávajú slová *Rozvádžajú sa*. Prečo mi to otec nepovedal?

Annabel si odkašle. „Ak tomu dobre rozumiem, s Manim si sa rozišla? Takže opäť slobodná?“

Neodpoviem. Minulý rok som jej v nestráženej chvíľke totálnej stupidity povedala o chlapíkovi, o ktorom som si myslela, že som doňho zaľúbená. Bolo to tesne pred tým, ako sa so mnou rozišiel.

„Smola na lásku, to máme spoločné,“ neúprosne pokračuje. „Mali by sme si ísť zaloviť, čo povieš? Ako sa má naša zlatá Pia? Čo keby sme si dali všetky spolu nejakú babskú jazdu?“

Niekoľko dlhých sekúnd sa na ňu uprene dívam. Tuším jej totálne hrabe.

V momente, keď sa postaví a odchádza na vecko, hodím pohľad na Adriana a medzinárodne uznávaným posunkom mu naznačím: „Účet, prosím.“

Rýchlo ku mne dobehne. „Ešte raz sa ospravedlňujem! Ja to zaplatím, fakt je mi to...“

„Nebľbni,“ preruším ho a podám mu päťdesiatdolárovku. Postavím sa a oblečiem si bundu. „Nemusíš mi vydávať. Nechaj si to ako prepitné.“

„Bože, Angie, tak vďaka!“ Adrian vyzerá, že sa znova rozplače, ale potom sa len na mňa ustarostene zadíva. „Počkaj, si v poriadku?“

Prikývnem, ale nedokážem sa naňho pozrieť, lebo by som to, prisahámbohu, nezvládla. Potrebujem byť sama.

Odídem, ešte kým je mama na WC. Do svojho hotela na Manhattane hádam nejako trafi. Mama je Britka žijúca väčšinou v Bostone a jej jediná skúsenosť s New Yorkom je z obdobia, keď s otcom asi rok bývali na Upper East Side. V tom čase som sa im narodila ja. Počas tehotenstva mama tak pribrala, že po pôrode ani nevychádzala z bytu, aby ju náhodou niekto známy nevidel. Takže som vraj až do piatich mesiacov neuzrela denné svetlo. Až kým všetky tie kilá nezhodila. A to, priatelia moji, v skratke vystihuje Annabelin celkový prístup k materstvu.

Len čo vyjdem von, zapálím si cigaretu. Hneď mi je lepšie. Je koniec februára a vonku poriadne zimisko, ale mne je tepľučko. Mám na sebe kožuch po svojej nebohej starkej, ktorý som prevrátila naruby a ručne som ho všila do starej vojenskej bundy, ešte keď som mala šesťnásť rokov.

Rozvádzajú sa.

Nuž čo, možno konečne, poviem si. Otec nebol práve najlepší manžel. Aj keď ona o tom nemá ani potuchy. Ktovie, či jej to teraz všetko povie? Asi nie. Načo sypať soľ do rany, či ako sa to hovorí. Na moment zvažujem, či mu nezavolám. Ale čo by som mu povedala – že gratulujem? Že mi je to ľúto? Lepšie bude vyčkať, kým mi prvý nezavolá on.

Ale ako to celé bude fungovať? Napríklad, kde budeme tráviť budúce Vianoce? Ako to prebieha pri rozvode, keď sú už deti dospelé? Veď to sa už ani nemôžu naťahovať o právo na výchovu alebo kto sa bude o mňa starať, no nie? Znamená to, že jednoducho prestaneme byť rodina?

Keď som bola malá, každé jedny Vianoce sme trávili u mojej starkej v Bostone. Vianočnú nádielku som si vždy vysypala na posteľ svojich rodičov. Sedela som medzi nimi, oni popíjali kávu, ja kakao a všetci sme si pochutnávali na maslovej hrianke s hrozičkami. Vianočné darčeky som si na ich posteli rozbaľovala pekne jeden po druhom. Spolu so mnou sa pri každom nadchli a všetci sme sa svorne čudovali, ako to len Ježiško mohol tak presne vedieť, čo by som chcela, a ako dokázal obísť všetky domy na svete za jednu noc. Určite to nie je nič neobvyklé, ale pri tejto spomienke ma vždy zaleje príjemné teplo. Bolo to jednoducho fajn. Aj teraz si ešte pamätám na ten pocit bezpečia a spolupatričnosti.

Dnes si však už nedokážem predstaviť, že by som to ešte mohla zažiť. V žalúdku, na mieste, kde sa ten pocit ozýval, zostala už iba prázdnota.

Asi by som mala dospieť a zobudiť sa. V našej rodine to nefunguje už dobre dlho. Okrem toho, mám skoro dvadsaťtri rokov a aspoň v mojom ponímaní práve tento vek znamená

skutočný vstup do dospelosti. Odzvonilo bezstarostným časom tesne po dvadsiatke, keď som to zvládala aj s neučesanými vlasmi a bez podprsenky. Blížim sa k polovici tretej dekády, a teda nastal čas farebne zosúladiť spodnú bielizeň, začať venovať pozornosť zdravotnému poisteniu, serióznemu zamestnaniu a vážnej známosti. A k ničomu z toho nemám ani len trochu blízko.

Rozvádzajú sa.

Vyberiem mobil a zavolám Stefovi. Je to môj známy, také zazobané decko, čo má kopec nesprávnych kamošov, ale dosť dobré drogy. Vždy má na programe niečo super. Ale dnes nedvíha.

Bývam spolu s ďalšími štyrmi kamarátkami v Carroll Gardens v budove z hnedého kameňa, ktorá sa volá Rookhaven. Nachádza sa v newyorskej štvrti Brooklyn. Rada by som bývala na Manhattane, ale nemôžem si to dovoliť. Moja najlepšia kamoška Pia mi zohnala toto lacné ubytovanie hneď po promócií.

Nemala som v pláne dlho tu pobudnúť, ale je to ten typ miesta, kde si človek veľmi rýchlo zvykne a udomácni sa. Čo sa týka interiérového dizajnu, ide skôr o gýčovú kapsulu zamrznutú v čase, no bývam tu už od minulého augusta a teraz sa mi už aj ten dizajn páči. Veď čo zlé by sa mohlo prihodiť v kuchyni, ktorá už od nepamäti vonia po vanilke a škoricí?

Vojdem dnu a vydám sa po schodoch hore do svojej izby. „Je niekto doma?“

Žiadna odpoveď. Nепrekvapuje ma to. Všetci sú v práci. Ešte pred niekoľkými týždňami som aj ja robila niečo ako osobnú asistentku na voľnej nohe istej Cornelií Paceovej, rozmaznanej dcére jednej spoločenskej prominentky, s ktorou sa pozná moja mama. V podstate ma mala na vybavovačky (zabehla som do čistiarne, ku krajčírke, do lekárne po xanax), a keď na to práve nezabudla, platila mi v hotovosti. Skoro celý tento mesiac je Cornelia na lyžovačke v Európe. Povedala mi, že mi po návrate zavolá. Zostalo mi presne toľko peňazí, aby som prežila do jej príchodu. Dúfam.

Nie, zadarmo nič nedostávam. Keď som sa sem hneď po škole nasťahovala, naši mi platili nájom a k tomu mi ešte dávali aj štedré vreckové, ale len tak medzi nami, teraz si to už nemôžu dovoliť. Za uplynulých niekoľko rokov im nevyšlo zopár investícií a otec mi na Vianoce povedal, že sú takmer na mizine. Čo ma teda fakt dostalo. Nikdy predtým som ho nevidela takého porazeného, takže teraz mu už nechcem byť, čo sa týka financií, na príťaž. Hlavne po tom, čo mi mama oznámila tú bombovú správu. *Rozvádžajú sa...*

Starý prázdny dom, február, dve hodiny popoludní, nič na robote, žiaden frajer, s ktorým by si človek mohol esemeskovať... Myslíte, že jestvuje na celom svete niečo deprimujúcejšie? Pretože podľa mňa nie. Mám pocit, že prsty na nohách mi už naveky skrehli.

Bože, fakt by sa mi zišla nejaká dovolenka. Chcem mať nohy od piesku, jasnú oblohu nad hlavou a znova zažiť ten blaženný svrbivý pocit na pokožke hlavy, keď človek skočí do mora a chladná morská voda sa mu dotkne lebky. Tak veľmi po tom túžim. Keď som bola malá, chodili sme na tie najlepšie dovolenky. Otec ma naučil riadiť plachetnicu a chytať ryby a Annabel chodila pár týždňov nenalícená a nerobila si starosti s účesom. Boli to časy, keď sme sa asi najviac podobali na dokonalú rodinku.

Zvalím sa na posteľ a obzerám sa po svojej izbe. Šatník, zásuvky, polička na knihy s dávno prečítanými číslami časopisu *Women's Wear Daily* a talianskeho *Vogue*, starý pracovný stôl z dreva, na ňom môj šijací stroj a výkresy a fotografie, ktoré nikdy nemám čas dať do poriadku, a všade porozkladané šaty. Hlavne na podlahe.

Oblečením žijem, ale nie som žiadna snobská pipina, čo si potrpí na značky. Prisahám, že mám rovnako rada H&M ako Hermes (jediný kus značky Hermes som aj tak dostala ako dar od svojho ex). Mňa však najviac baví šaty vyrábať – alebo ich nejako upravovať. Rada o nich premýšľam alebo si v duchu predstavujem, ako by som mohla nejaké šaty úplne prerobiť, rada

premýšľam o svojom budúcom oblečení, o oblečení svojich kamarátok, no a niekedy, priznám sa, premýšľam aj o oblečení ľudí, ktorých vôbec nepoznám. Dokážem tým zabiť celé hodiny, len tak zízam do prázdna a premýšľam o šatách.

Vraj toto krajčírske snívanie dodáva mojej tvári určitý flegmatický výraz typu „daj sa vypchať“.

Ktovie, koľko mojich problémov má na svedomí to, že sa tvárim ako übermrcha, ale pritom som len myslou niekde úplne inde?

Povzdychnem si a načiahnem sa k nočnému stolíku, kde mám vždy v zásobe najnovší titul vydavateľstva Harlequin, lentilky, cigarety a vodku Belvedere. Rada čítam romantické romány; je to môj tajný neduh. Ale dnes mi nepostačia. Jediné, na čo mám dnes chuť – nie, jediné, čo dnes *potrebujem* –, je zabudnúť na všetko, čo sa v mojom živote pokašľalo. Potrebujem niekam uniknúť.

A presne viem, ako na to.

To si zaslúži prípitok.

2

„Tak ako, baby?“ Vkročím do kuchyne a pri pozdrave sa zatočím okolo vlastnej osi.

Je tesne po siedmej a všetky sú už doma z práce. Každá zaujala svoje tradičné miesto v kuchyni: Pia si esemeskuje s frajerom, Madeleine si číta *New York Times*, Julia na svojom BlackBerry odpovedá na emaily a pochutnáva si pritom na cestovinách a Coco pečie. Samá produktivita. Na porazenie.

„Anjelik!“ zvolá Julia. „Prišla si práve vhod. Tak rozdávaj.“

Julia je hlučná, energetická, usilovný nováčik v zácviku v banke. Taký ten typ baby, ktorá bola predsedníčkou debatného krúžku, veď viete, ako to myslím, nie? Mám pocit, že len čo vyskočí z postele, vlasy sa jej automaticky vypnú do chvosta. Spôčiatku sme si veľmi nerozumeli, ale teraz si myslím, že je to fakt super baba. A poriadne sa spolu nasmejeme. Možno mi len dlhšie trvá, kým sa s ľuďmi spoznám. Alebo kým oni spoznajú mňa.

„Jasné, že rozdáam,“ odvetím a načiahnem sa po kartách, ktoré mám vždy odložené nad chladničkou. „V tomto som fakt dobrá a presne viem, ako to máš rada.“

Julia od smiechu zakrochká. „Ty spravíš zo všetkého prasacinu.“

„Veď všetko aj je prasacina,“ namietnem. „Pokiaľ vieš, ako na to.“

„Čo to máš na blúzke?“

„Brusnicovú štavu. Samozrejme.“

„Ty si pila?“ opýta sa ma Pia a pozrie sa na mňa.

Pia je moja najlepšia priateľka. Kedysi to bola spoľahlivá partáčka na žúry, zábavná kráľovná melodrámy, neúnavne sa

potácajúca od jedného psychického kolapsu k druhému, ale potom z toho vytriezvela. No a teraz má vážnu kariéru v oblasti jedálenských karavanov a tiež vážnu známosť menom Aidan. Dokonca sa mu ešte aj stará o psa, keď je preč, až tak ďaleko to zašlo. Je to vážne, vážne, vážne. Prajem jej to – nie, myslím to naozaj. Veď Piu poznám už sto rokov. Je to múdra a vtipná baba, ktorá si zaslúži byť šťastná. Ale chýba mi. Aj keď je hneď tu, mám pocit, akoby tu ani nebola. Ak to vôbec dáva nejaký zmysel.

Pia na mňa zazerá. Je absolútne prekrásna: zmiešané švajčiarsko-indické korene, zelené oči a dlhé tmavé vlasy. „Myslím to vážne, ty mrška. Tak pila si?“

„Nie! Hm, okej, klamem. Áno, pila som. Pila a šila,“ poviem a miešam pritom karty tak rýchle, až vyzerajú ako stuha.

Pitie a šitie je náhodou celkom dobrá zábava. Jedna časť mozgu sa sústreďí na šitie, zatiaľ čo tá druhá si poskakuje po mojom podvedomí a premýšľa o filmoch a o knihách a o Manim – tom chrapúňovi, od ktorého som minulý rok dostala kopačky – a o tom, čo ma stará mama naučila o strihaní vzorov, a o tom, kedy mi už konečne zavolať otec.

„Angie, veď je pracovný deň,“ pokračuje Pia. Má na sebe vlastnú verziu biznis oblečenia: vypasované rifle, čížmy na podpätkoch a super šik bundu, ktorá – no moment, veď to je *moja* super šik bunda. „Nemáš ísť ráno ku Cornelií?“

„Cornelia nepotrebuje, aby mi mozog pracoval na plné obrátky,“ ohradím sa. „Alebo aby vôbec pracoval.“ Dievčatám som sa zatiaľ nezverila so všetkými podrobnosťami mojej momentálnej pracovnej situácie. „Mimochodom, pekná bunda.“

„Dík. Poprosila som ťa o ňu dnes ráno, ale práve si spala.“

„Myslím, že zvyšok lazaní odnesiem dolu Vicovi,“ ozve sa Coco. Vic je náš staručký dolný sused, čo býva v byte na prízemí asi dlhšie, ako som na svete.

„Dobrý nápad, Kukučka,“ schváli jej ten nápad Julia.

Coco žiari. Neuveriteľne si potrpí na to, aby jej všetko niekto odsúhlasil. Coco je Juliina mladšia sestra a je to strašne

zlatá baba. Pracuje ako výpomocná vychovávateľka v materskej škole a vždy, keď si na ňu pomyslím, spomeniem si na učiteľku Meduškovú z knihy *Matilda* od Roalda Dahla.

Odchlipnem si z drinku a poobzerám sa vôkol seba. Ako je možné, že sa cítim tak osamelo v miestnosti plnej ľudí? „Takže, babenky, ako bolo dnes v kanclí?“

„Nahovno,“ odvetia Julia s Madeleine jednohlasne, zatiaľ čo Piina odpoveď znie: „Fantasticky!“

„Robím na jednom strašne nudnom projekte a bojím sa, že sa čoskoro premením na excelovskú tabuľku,“ pokračuje Madeleine. Madeleine je pre mňa tak trochu záhada. (Zahalená do tajomstva. Skrytá v paradoxe. Alebo tak nejako.) Účtovníčka čínsko-írskeho pôvodu, múdra, svojrázna, veľa behá a venuje sa joge a podobným sprostostiam. Pia ju raz opísala ako „milú, ale komplikovanú“. Madeleine začala nedávno spievať v jednej kapele, ale zatiaľ nám nedovolila, aby sme ich videli naživo. Kto chce, dofrasa, byť spevákom, ale nechce, aby ho ľudia počuli spievať?

„Ale aspoň na tom nerobíš v neznesiteľnom prostredí. Ja sedím vedľa trapoša, ktorý mi celý deň čumí na prsia,“ pridá sa Julia.

„Tak ale aby sme mu nekrivdili, treba povedať, že hrud' máš poriadnu,“ podotknem. Julia sa na mňa zamračí. Ups. Tá poznámka ju mohla naštváť. No čo už, ak si človek nevie robiť srandu z vlastných kozičiek, tak potom z čoho, no nie?

„Ale ja som šťastná. Miamske *Štíhle kolesá* za necelý mesiac zdvojnásobili zisk,“ ozve sa Pia. *Štíhle kolesá* sú hotové impérium jedálenských karavanov, ktoré založila pred niekoľkými mesiacmi. Veď to poznáte: chutné jedlo, z ktorého nepriberiete. Niekedy mám pocit, že Pia doslova vymenila naše priateľstvo za karavany. Lepšie povedané, karavany a sexi Brita s vlastným bytom, takže tam teraz prakticky býva. Ale žobroniť, aby bola znova mojou najlepšou kamoškou, predsa nemôžem, no nie? Veď som dospelá. Dospelý človek. Či také niečo. Už predsa nemáme dvanásť.

„A vlastne, aj ja som šťastná. Môj šéf ma dnes znovu pochválil a povedal mi ‚výborná práca‘. To bolo tento rok už druhý raz!“ Julia vyzerá nenormálne hrdo a vzápätí si obleje kostým cestovinovou omáčkou. „Dofrasa! Toto sa mi stane fakt že zakaždým!“

„Dá si niekto bylinkový čaj?“ opýta sa Madeleine a postaví sa.

Zdvihnem pohár. „Mohla by si to čajové vrecúško ponořit do mojej vodky?“

Madeleine na mňa zazerá. „To má byť akože opovrhlivý pohľad?“ prehodím. „Pretože ak áno, musíš na ňom popracovať. Vyzeráš trochu neisto a tak trochu, akoby si mala zápchu. Možno by si mala... aha, počkať. No tak *tomuto* sa hovorí opovrhlivý pohľad.“

Madeleine ma ignoruje.

„A čo ty, Kukučka?“ Pozriem sa na Coco. „Mala si dobrý deň pri formovaní a výchove malých srdiečok a rozumčekov?“

Uškrnie sa na mňa, na tvári jej svietia pehy ladiace s blondávnym krátkym účesom a s kuchynskými chňapkami na rukách a s tými jej typickými nekonečnými vrstvami tmavého oblečenia, z ktorých kričí „skryte ma!“. „Dnes som bola očiakaná.“

„Niekto sa na teba *vyčural*?“ Odmlčím sa. „Za to sa platia veľké prachy.“

„Fuj! To je nechutné! Má len štyri roky! A bola to len malá nehoda. Aspoň dúfam.“

Mňa sa na to, aký som mala deň, nespýta nik. Všetky sa vrátia k tomu, čo robili predtým, a tak sa postavím, otvorím mrazničku, kde mám vždy v zásobe extra fľašu Belvedere, a spravím si ďalší drink: vodka na tri prsty s ľadom, koliesko uhorky a zopár zrníček morskej soli. Tento drink poznám vďaka otcovi; spolu sme ho pili v taverne Minetta, keď bol naposledy na Manhattane, asi tak pred mesiacom. Ale o rozvode nepovedal nič.

Takže na zdravie.

Po niekoľkých dúškoch si z tašky vyberiem cigaretu a vlo-
žím si ju do kútika úst. Prebehnem dievčatá pohľadom, všetky
vyzerajú také pokojné a šťastné, také sebaisté a že vedia, kde je
ich miesto na svete. Ani si nespomeniem, kedy som sa napo-
sledy takto cítila ja. Existuje niečo horšie ako pocit osamelos-
ti, keď je človek obklopený priateľmi?

Zabzučí mi mobil. Konečne! Esemeska od Stefa. *Práve som
sa zobudil. Vymýšľam plán. Xoxo*

Je divné, že každú SMS končí s *xoxo*, pomyslím si a miešam
si pritom ďalší drink. Čo je nejaká deväťročná *Gossip Girl*, či čo?

„Angie, máš tam zásielku.“ Julia ukáže na nejaké balíky na
skrinke. „Čo si to, preboha, stále objednávaš?“

„Veci.“ Začnem ich otvárať. Gombíky z malého obchodí-
ka v Savannah, rolka žltej bavlnenej látky z obchodu s obleče-
ním v Jersey a nádherné svadobné šaty z maslovej čipky, ktoré
som si kúpila cez eBay za dvesto dolárov, keď som bola minu-
lý týždeň opitá.

Julia pri pohľade na ne vystrúha grimasu. „Fúha. To je to-
tálny hnus.“

Z nejakého dôvodu ma to našťve, aj keď musím priznať,
že tie vypchávkové na pleciah a nafúkané rukávy sú naozaj tak
trochu mix *Anny zo Zeleného domu* a *Dynastie*.

„Táto čipka je jedinečná,“ vyprsknem. „A korzet je fantas-
tický, takže z neho dám akurát dole rukávy a urobím si pek-
ný top.“

„Tak držím palce,“ povie Julia a smiech, ktorý som vycítila
v jej hlase, ma našťve ešte viac.

„V oblasti módy si určite nedám radiť od človeka, čo nosí do
roboty zelený nohavicový kostým s dvojradowým zapínaním.“

„Ten kostým je z Macy's! A odkedy si ty Karla Lagerfeldová?“

„Chceš povedať Karl Lagerfeld, že?“

„Jasné, že hej! To bol vtíp.“

„Vážne? A pointa?“

„No tak, decká, hrajte sa spolu pekne,“ ozve sa Pia varov-
ným tónom.

„Ja sa hrám pekne,“ namietne Julia. „To Angie žije vo svojom vysnívanom svete napustenom vodkou. Už si ani nepamätám, kedy som ju naposledy videla triezvu.“

„Tak to je totálna lož! Bola som triezva, keď som ťa dnes ráno videla vychádzať z domu v tom tvojom nohavicovom kostýme, s taškou do telocvične a s laptopom ako nejakú bankársku nulu, čo aj si!“

„To už naozaj stačilo!“ ozve sa Pia. „Obidve sa ospravedlňte a udobrite sa.“

Postavím sa. „To určite. Odchádzam.“

Hodím do seba vodku, vybehnem hore schodmi, oblečiem si svoje najsexi biele šaty značky Isabel Marant, na to kožušínovú vojenskú bundu, obujem si supervysoké topánky, kontúrkou si namaľujem oči a s dupotom zbehnem dolu k dverám. Zbožňujem bielu farbu. Pripadám si v nej čistá a nevinná, akoby som bola nedotknuteľná.

Počujem, ako sa baby v kuchyni opäť veselo bavia, po podráždení ani stopy a konverzácia pokračuje presne tak, ako má. Bezo mňa.

Skôr než za sebou zatvorím vchodové dvere, na moment na mňa doľahne túžba vtrieliť späť medzi ne a ospravedlniť sa za to, že som sa správala ako ožraté rozmazané dievčisko. Aby som tak našla svoje miesto v tejto skupine, aj so všetkou pohodou a smiechom a zábavou, ktoré to so sebou prináša... Lenže ja medzi ne nepatrím. Fakt nie. Mojm jediným spojivom bola Pia a tá sa v poslednom čase správa, akoby ma ani nemala rada. Aj keď treba povedať, že v poslednom čase sa ani ja sama nemám veľmi v láske.

Ale čo už, povedala som, že odchádzam. Musím dodržať slovo.

Z taxíka zavolám Stefovi. Tentoraz zdvihne.

„Anjelik môj. Mám pre teba tajný bar. Na rohu Desiatej a Štyridsiatej šiestej. Chod' do kaviarne Westies a potom cez červené dvere až dozadu.“

Vždy vie o tých najlepších podnikoch.

V taxíku si chytro skontrolujem šaty; sú fakt super. Krátke, biele, s nádychom punkersko-hipsterského sebavedomia Parížanky. Minulý týždeň som sa pokúsila urobiť ich kópiu, ale nevyšlo mi to; stále sa mi nedarili rukávy.

Mimochodom, keď som prvý raz prišla do New Yorku, pokúšala som sa zohnať si prácu v oblasti módy. Svoj životopis, fotky svojich výtvorov a zopár návrhov som rozposlala všetkým svojim obľúbeným módnym návrhárom. Žiadna odpoveď. Potom som to všetko rozposlala svojim druhým najobľúbenejším návrhárom. Potom tretím. A tak ďalej. Od nikoho žiadna odpoveď. Nevyštudovala som móдне návrhárstvo – rodičia chceli, aby som študovala (citujem) „niečo normálne“ – a nemám ani žiadnu priamu skúsenosť z oblasti módy. Myslela som si, že sa mi tento krok možno podarí preskočiť a k móde sa dostanem rovno z fotoateliéru, kde som minulý rok robila pre fotografku špecializujúcu sa na fotenie jedla, ale potom ma vyhodila. (Presnejšie – dala som výpoveď. Ale ona by ma bola vyhodila aj tak.)

Najväčší problém je v tom, že keď chce človek začať, nemá kde. A navyše sú tu tisícky – možno desiatky tisícok – dvadsaťdvaročných báb, ktoré chcú pracovať v oblasti módy v New Yorku. Baby, ktoré vedia nakresliť zopár módných návrhov, ktoré fotia a zbožňujú oblečenie. Som obyčajné klišé. A strašne ma to šťve. Pretože ja cítim... že som *iná*. Nevieam to vysvetliť, ale som presvedčená, že je to tak.

Takže svoju tajnú túžbu urobiť kariéru v móde si radšej nechávam len pre seba. Keď človek po niečom túži potajomky a potom to nedosiahne, to je jedna vec. To dokážem zvládnuť. Dokonca som v tom celkom dobrá. Ale keď o tom človek rozpráva, zverejní to, urobí z toho skutočnosť... a potom to nevyjde? S takým neúspechom by som sa vyrovnáť nedokázala.

Kaviareň Westies je v manhattanskej štvrti Hell's Kitchen, ktorú nepoznám, ale dnes mi to príde, že to tak má byť. Ulice sú studené a prázdne, s kopcami špinavého snehu. Vo februári vyzerá Manhattan neprívetivo.

Stef má auto zaparkované vonku. Ako by sa aj dalo čakať, je to predsa jeho pýcha a radosť; červené Ferrari 308 GTS. Musím uznať, že je to nádherné autíčko. Na môj vkus síce trochu vyzývavé, ale on ho zbožňuje. Vkročím do prázdnej kaviarne, prejdem popri zamastených pultoch a pochybných koláčikoch na špinavom podnose k zadnej stene, otvorím červené dvere, zídem dolu po schodoch, ktoré páchnu po kapuste a kvasniciach, potom popri červenom zamatovom závese a ocitnem sa v teplej, tmavej miestnosti.

Na mieste, kde niekto lepil tapetu, je o stenu opretý rebrik. Zopár okrúhlych stolov, zrkadlový bar, sviečky a na podmaz hudba od Ramones. Dokonalý tajný bar po záverečnej.

Jedinou osobou je tu Stef, ktorý sedí za barovým pultom. Je k svetlu, aj keď na môj vkus trochu darebák. Má príliš veľké sebavedomie a príliš intenzívne sa ľuďom pozerá do očí. Poznajte to.

„Čauko, ako?“ pozdravím ho tromi bozkami na líca, tak ako to vždy robí Stef.

„V pohode, anjelik môj,“ odzdraví, zahrabne si rukou do vlasov a zapáli si cigaretu. Fíha, to musí byť skutočne tajný bar, keď sa tu môže vnútri fajčiť. „Ako sa ti darí s Cornie? Je to také strašne zlaté, že pre ňu robíš. Zdraví ťa každé ráno zvolaním *juchúú*!“

„Teraz je preč.“ Stef je jedným z tých bohatých manhattanských detičiek z Upper East Side, ktoré sa všetky navzájom poznajú, vždy sa poznali a vždy sa aj poznať budú, a medzi ne patrí aj Cornelia. „Potrebujem si zarobiť, súrne.“

„Dáš si so mnou Adderall?“

„Ale áno,“ poobzerám sa okolo seba. „Tak komu tu musím vyfajčiť, aby som konečne dostala nejaký drink?“

„Srandistka. Tento podnik patrí môjmu kamošovi. Pre verejnosť ešte nie je otvorený, ale bar je už plne zásobený. Tak sa ponúkni.“ Stef vytiahne peňaženku a hľadá v nej pilulky. Pri rozprávaní tak trochu natahuje slová, takže má z neho človek pocit, že je permanentne z niečoho vytešený a trochu sfetovaný.

Čo zrejme aj je. „Keď si už tam, urob nejaký drink aj mne. Ja zatiaľ idem na vecko.“

Po dvoch martini s vodkou a so šťavou z olív a polovičke Adderallu je svet oveľa krajšie miesto.

Stefa mám rada, naozaj. Myslím si, že pod tým trošku slizkým výzorom sa skrýva celkom milý chalan. A navyše spolu nič nemáme, čo je fakt osviežujúce.

Okrem toho sa vďaka nemu stále spoznávam s novými chlapmi. Tak som sa minulý rok zoznámila aj s Manim. Vlastne aj tieto šaty mi kúpil Mani. Rád nakupoval. Ale tiež mi dal bez problémov alebo jediného následného telefonátu kopačky. Ja som si skutočne myslela, že máme vážny vzťah, takže ma to, hm, dosť prekvapilo a zarazilo. Marc, muž, s ktorým som chodila predtým, bol ženatý a dlhý čas sa so mnou len zahrával, ale o Manim som si myslela, že ide o skutočný vzťah. Nebolo to tak. Až do konca novembra som prakticky celý čas žúrovala, len aby som sa z toho nejako dostala. Potom som pred Vianocami začala akože chodiť s Jessopom, jedným z ďalších Stefových priateľov. Bol z L. A. Ale keďže sa ozval len vtedy, keď bol v New Yorku, čo bolo dosť zriedkavo, nejako to celé vyprchalo.

Môj ľúbostný život je ako mizerná zápalka. Kopec iskier, ale plameň sa nikdy nechytí. Samozrejme, predstieram, že je mi to jedno. Aj keď vnútri mi je na zomretie, do úst si šupnem cigaretu, prihodím k tomu nejakú oplzlú poznámku a nikto si nič nevšimne. Teda nik okrem Pie. Tak to aspoň bolo v minulosti.

„Angie, miešaš výborné martini,“ ozve sa Stef a znova si odpije zo svojho nápoja.

„Je to jeden z mojich nie až takých skrytých talentov,“ odvetím. Pri alkohole sa zo mňa vždy vyklúje koketa.

„O tom vôbec nepochybujem.“

„Nazdar,“ ozve sa hlas a k baru sa priblížia dvaja chlapíci, jeden silnejší a jeden štíhly.

„Angie, toto je Busey a toto Emmett. Emmett je majiteľom tohto výnimočného miesta.“

„Čau,“ pozdravím. „Super podnik. Má aj meno?“

„Zatiaľ ešte nie,“ odvetí Emmett, ten chudší, a pripravuje si pritom drink sebavedomým spôsobom, ktorý je taký typický pre majiteľov barov. „Prečo? Máš nejaký návrh?“

„Pomenuj ho po mne,“ navrhnem. „Angie.“

Chlapi sa zasmiejú. „Dočerta, a prečo nie?“ Emmett sa usmeje a pozerá sa mi do očí o čosi dlhšie. „Možno to aj spravím.“

„Emmett, môžeš na slovíčko?“ povie Busey. Obzriem sa. Na okrúhlom stolíku chystá lajny na šnupanie. Bože, z koksu som už dávno vyrástla.

„Angie? Dámy majú prednosť.“

„To nie je pre mňa,“ odvetím. „Na toto nie som.“

„Aj ja som nateraz v pohode, kámo,“ pridá sa Stef a vyberá si pritom malú koženú buksu. „Zapálme si a potom mám pre nás naplánovaných zopár fajn žúrov.“

„Okej. A čo hulíme?“ Na starú dobrú trávu to veľmi nevyzerá.

„To už nechaj na mňa a ty si to len užívaj.“

Na moment zvažujem, či mám. Veď už pijem od, neviem, od druhej poobede? A navyše, Adderall má niekedy na mňa divné účinky.

Potom si spomeniem na to, prečo som začala piť. A na to, že mi otec ešte stále nezavolať. Teraz sa však nechcem cítiť osamelo.

„Naši sa rozvádajú,“ poviem Stefovi a beriem si od neho joint.

„Mazel tov! Vitaj medzi nami. Tak to poďme osláviť.“